

prism

คดีฆาตกรรม ในคุกหาสน์นาฬิกา 1 時計館の殺人 (上)

อายาสึจิ ยูกิโตะ

เขียน

จวิรงค์ อัครเสนา

แปล

สมัยก่อนผมไม่เชื่อเลย แต่พอมาทำงานนี้
ซึ่งต้องอ่านเอกสารต่างๆ และออกไปเก็บข้อมูลเรื่องผีสางบ่อยๆ
ก็เลยชักจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าอาจมีจริงก็ได้
แต่ก็ต้องบอกว่าบทความในนิตยสารพวกนี้ แก์สิบเปอร์เซ็นต์เป็นเรื่องที่เชื่อไม่ได้
-อายาสึจิ ยูกิโตะ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

คดีฆาตกรรมในคดีฆาตกรรมนาฬิกา อีกหนึ่งผลงานเรื่องยาวที่รับประกันความเข้มข้นและเปี่ยมด้วยกลิ่นอายลึกลับของอาายาสึจิ ยูกิโตะ เมื่อความมินามิจำเป็นต้องเข้าร่วม “โปรเจกต์พิเศษ” ของสำนักพิมพ์ ทว่าสิ่งที่ทำให้ความมินามิไม่อาจวางใจได้ นอกเหนือจากคดีฆาตกรรมรูปทรงประหลาดที่มีหอนาฬิกาไว้เพิ่มชวนขนลุกแล้ว ก็คือความจริงที่ว่าคดีฆาตกรรมหลังนี้ยังเป็นหนึ่งในผลงานการออกแบบของนาแกมูระ เซจิ สถาปนิกสติเฟื่องผู้อยู่เบื้องหลังโคนาฏกรรมมากมาย

และครั้งนี้คดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดสะเทือนขวัญก็ได้เปิดฉากขึ้นในคดีฆาตกรรมที่เต็มไปด้วยนาฬิกา ซึ่งตั้งอยู่ในหุบเขาอันห่างไกลของจังหวัดคามากูระ ท่ามกลางเสียงกลไกของนาฬิกาที่เดินไปอย่างเที่ยงตรงและไม่หยุดยั้ง ความมินามิและชิมาดะต้องรับมือกับเงาของมัจจุราชที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา และสืบหาความลับที่ซุกซ่อนอยู่ในคดีฆาตกรรมหลังนี้ให้ได้

ผลงานสืบสวนสุดเข้มข้นในชุด “คดีฆาตกรรมนาฬิกา” ที่ทางสำนักพิมพ์ขอการันตีความครบรส ทั้งความลึกลับ สยองขวัญ สะเทือนใจ ขอเตือนว่าอย่าเชื่อใครจนกว่าจะอ่านถึงหน้าสุดท้าย

prism

สารบัญ

บทนำ		4
บทที่ 1	หอนาฬิกาไร่เข้ม	23
บทที่ 2	สองคนที่มาสาย	50
บทที่ 3	<ตึกเก่า> ตอน 1	58
บทที่ 4	สายสัมพันธ์แห่งความตาย	93
บทที่ 5	<ตึกเก่า> ตอน 2	111
บทที่ 6	คำสั่งเสีย	131
บทที่ 7	<ตึกเก่า> ตอน 3	154
บทที่ 8	เจ้าสาววัยสิบหก	180
บทที่ 9	<ตึกเก่า> ตอน 4	201

มาตรฐานในคฤหาสน์นาฬิกา (1)

(แปลจากฉบับแก้ไขปรับปรุง)

กดไลค์อ่าน

-แต่ ฮิราโนะ ยูกะ-

ทดลองอ่าน

บุคคลผู้มีบทบาทสำคัญ

[ตัวเลขในวงเล็บ () คืออายุ ณ เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1989 ส่วนผู้ถึงแก่กรรม คืออายุเมื่อเสียชีวิต]

โคะะ มิจิโนริ เจ้าของ “คฤหาสน์นาฬิกา” คนก่อน อดีตประธานบริษัท นาฬิกาโคงาเซเค ถึงแก่กรรม (63)

โคะะ โทกิโยะ ภรรยา ถึงแก่กรรม (28)

โคะะ ไทวะ ลูกสาว ถึงแก่กรรม (14)

โคะะ ยูกิยะ ลูกชาย เจ้าของคฤหาสน์นาฬิกาคนปัจจุบัน (16)

อาดาจิ เทรุมิ น้องสาวของมิจิโนริ ผู้จัดการมรดกของยูกิยะ (58)

มานูจิ โจเซ เพื่อนสนิทของมิจิโนริ (70)

มานูจิ ซาโตรุ ลูกชาย คู่หมั้นของไทวะ ถึงแก่กรรม (22)

โนโนมิยะ ยาซุฮิโตะ หมอดูที่มิจิโนริเชื่อถือ (84)

อินามิ ยูซากุ คนรับใช้ของคฤหาสน์นาฬิกา ถึงแก่กรรม (40)

อินามิ ซาโยโกะ ภรรยา ผู้รับผิดชอบดูแลคฤหาสน์นาฬิกาในปัจจุบัน (46)

อินามิ เคียวโกะ ลูกสาว ถึงแก่กรรม (9)

เทราอิ อากิเอะ	นางพยาบาล ถึงแก่กรรม (27)
เทราอิ มิตสึเอะ	น้องสาว (32)
ซาเซงวาระ โทชิมาสะ	แพทย์ประจำตระกูลโคงะ ถึงแก่กรรม (52)
ฮัตโตะริ อิกุโอะ	พนักงานบริษัท ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของมิจิโนริ ถึงแก่กรรม (45)
ทาโดโคโระ โยชิอากิ	คนรับใช้ของคฤหาสน์นาฬิกา (55)

*

โคบายาคาวะ ชิเงโอะ	รองหัวหน้ากองบรรณาธิการนิตยสาร <i>CHAOS</i> ที่บริษัท คิตันชะเป็นผู้พิมพ์เผยแพร่ (44)
คามามินามิ ทากาอากิ	บรรณาธิการน้องใหม่ของนิตยสารฉบับเดียวกัน (24)
อุตสึมิ อัดสึชิ	ช่างภาพ แผนกถ่ายภาพของบริษัทคิตันชะ (29)
โคเมียวจิ มิโกโตะ	คนทรง (32)
อุริว มิซาโอะ	ประธานชมรมวิจัยปริศนาเรื่องเร็นลับ มหาวิทยาลัย W** (20)
คาตางิ ซากิโกะ	สมาชิกชมรม (20)
คาวาราสากิ จุนอิจิ	สมาชิกชมรม (21)

นิธิมิ โคชูเอะ สมาชิกชมรม (19)

วาทานาเบะ เรียวซูเกะ สมาชิกชมรม (20)

ฟูคุนิชิ เรียวตะ สมาชิกชมรม (21)

ชิชิยะ คาโดมิ นักเขียนนิยายสืบสวนหน้าใหม่ (40)

ทดลองอ่าน

บทนำ

1

กาวิมาณานิ กากาอากิ หนีฝนตกหนักเข้าไปในอาคารซึ่งในที่สุดก็หาเจอ ชายหนุ่มหยิบนาฬิกาพกจากกระเป๋าสี้นอกออกมาดูเวลา ตั้งแต่ได้นาฬิกาเรือนนี้เป็นมรดกจากคุณตาที่ถึงแก่กรรมเมื่อสองปีก่อน เขาก็เลิกใช้นาฬิกาข้อมือและพกมันไว้ติดตัวอยู่ตลอด

สี่โมงครึ่ง

เลยเวลานัดไปครึ่งชั่วโมงแล้ว

ตอนออกจากบ้านอุตส่าห์คำนวณเวลาเพื่อเอาไว้ดีบตี แต่เป็นเพราะยังไม่คุ้นกับเมืองใหญ่ จึงสับสนอยู่กับการลงรถไฟสายนั้นต่อสายนี้ทำให้เสียเวลาไปไม่น้อย หลังจากลงรถไฟที่สถานีจุดหมาย ฝนก็เทลงมาพร้อมกับคอยท่าอยู่แล้ว เขาต้องเสียเวลาซื้อร่มอีก พอออกจากสถานีรถไฟและเดินไปตามทางที่คนคนนั้นบอกก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ๆ กว่าจะมาถึงก็ช้าไปมากโข

รู้สึกไม่ดีเลย อุตส่าห์มีโอกาสได้มาพบกับคนที่ไม่ได้เจอกันนานทั้งทีแล้วยังไปสายอย่างนี้อีก

แต่ก็เอาเถอะ ฝ่ายนั้นไม่ใช่คนที่จะอารมณ์เสียกับเรื่องพวกนี้ สำหรับ **คนคนนั้น** ต่อให้ช้าสักสามสิบนาที หรือแม้แต่สองชั่วโมงก็ยังหัวเราะร่วนและไม่ถือโทษแค้นนอน – เขาปลอบใจตัวเอง

ความมีนามิหุบรุม สลัดหยदन้าออกพลาถมองไปรอบ ๆ ลีอบบีมีดสลัวของแมนชั่นชื่อกรีนไฮด์ส ซึ่งตั้งอยู่ในเขตที่อยู่อาศัยอันเงียบสงบของตำบลคามิโนะเงะ เขตเซตางายะ ในกรุงโตเกียว

ชายหนุ่มมองตู้จดหมายสีเงินที่เรียงรายตรงผนังด้านขวามือ กวาดสายตาดูรายชื่อของคนที่เขามาหาอย่างรวดเร็วและตรวจดูหมายเลขห้องให้แน่ใจ

[409] - ห้องหมายเลขเก้าบนชั้นสี่

ความมินามินึกถึงใบหน้าของ**เขา** คนที่ไม่ได้พบกันนานราวสามปี
ผิวหน้าคล้ำ แก้มตอบ คางแหลม จมูกใหญ่ รุ่มเหมือนนกอินทรี
ดวงตาสีฟ้า หางตาตกนิดๆ ถ้าขมวดคิ้วและห่อปากจะดูเหมือนคนเคร่งครัด
เอาใจยาก แต่จริง ๆ แล้วชายผู้นี้เป็นคนร่าเริงและช่างพูด ความมินามิรู้ดี
ทั้งยังชอบใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนเด็กชายไร้เดียงสาซึ่งได้เห็นเป็น
บางครั้งด้วย

เพียงแต่ -

ความมินามิจิตใจที่จะได้พบกับคนผู้นั้นอีกครั้ง แต่กับปฏิเสธไม่ได้ว่า
จริง ๆ แล้วตนรู้สึกกังวลและประหม่าอยู่ลึกๆ ซึ่งตัวเขาเองก็รู้ดีว่าทำไมถึง
เป็นเช่นนั้น

พูดง่าย ๆ ก็คือกลัว ไม่ใช่กลัวเขาคนนั้น แต่กลัวความทรงจำเกี่ยวกับ
คดีนั้นเมื่อสามปีก่อน ซึ่งจะต้องถูกรื้อฟื้นให้กลับคืนมาทันทีที่ได้พบกัน
ไม่ว่าจะต้องการหรือไม่ก็ตาม ตลอดสามปีมานี้ความมินามิไม่พยายามหาโอกาส
พบกับเขาคนนั้นเลย สาเหตุหนึ่งน่าจะเป็นเพราะความกลัวที่ว่านั่นเอง

ชายหนุ่มเข้าใจดีว่าจะมีวาระจุดเริ่มต้นไว้กับตัวไปตลอดอย่างนี้ไม่ได้
คดีที่เกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อนซึ่งเป็นเหตุให้เพื่อนหลายคนของเขาเสียชีวิต
กระทบกระเทือนจิตใจของความมินามิอย่างรุนแรงที่สุด และทำให้ชีวิตของเขา
หลังจากนั้นเปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย แต่ชายหนุ่มก็ตั้งใจไว้แล้วว่าจะต้องทิ้ง
อดีตเมื่อสามปีก่อนนั้นให้ได้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไปแล้วไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้ แม้ความปรารถนา
ของเขาจะแรงกล้าเพียงใด ทว่าตราบใดที่ยังไม่มีพลังบังคับเวลาซึ่งเคลื่อนไป
อย่างไม่หยุดยั้งจากอดีตสู่นาคตได้ตามใจชอบ เพื่อนๆ ที่ตายไปแล้ว
ก็ไม่มีวันฟื้นคืนมา

คงเป็นเพราะฝนที่ตกยึดเยื้อนำร่ำคาญนี้กระมัง ที่ทำให้ความมินามิ
รู้สึกเหมือนเปียกปอนเข้าไปถึงจิตใจ เขาส่ายศีรษะช้าๆ กัดฟันไล่ความรู้สึก
ที่คล้ายกำลังสิ้นไถ่ลงมาจากทางลาดชันในความมืดมิด แล้วเดินไปยังลิฟต์
ที่เห็นอยู่ด้านในสุดของลิอบบี้

ชายหนุ่มสะบัดร่มไล่หยดน้ำที่เหลืออยู่อีกครั้ง ก่อนเอื้อมมือไปกดปุ่มเรียกลิฟต์ แต่ยังไม่ทันที่ปลายนิ้วจะสัมผัสปุ่ม ประตูลิฟต์ก็เปิดออก มีผู้หญิงร่างสูงเพียวคนหนึ่งก้าวออกมา

เธอสวมสูทผ้าลินินสีฟ้าและเสื้อตัวในสีม่วงอ่อน เรือนผมสีเหลืองน้ำตาลตัดหยิกตัดตรงเคลือบไพล์ สร้อยสีทองบนลำคอขาวผ่องสะท้อนแสงวาว ทำเอาชายหนุ่มตาพร่าไปชั่วขณะ กลิ่นน้ำหอมแปลกๆ ที่ชวนให้รู้สึกง่วงชอบกล ลอยอยู่ในอากาศชื้นๆ บริเวณนั้น

ความมินามิเห็นใบหน้าด้านข้างที่ก้ำกืดๆ ของเธอขณะเดินหลีกไปด้านข้าง แล้วอุทานอยู่ในใจ

เธอแต่งหน้าจัด สวมแว่นตากันแดดสีดำอันใหญ่ อายุประมาณปลายยี่สิบต้นสามสิบ เห็นหน้าไม่ชัดเพราะแว่นตาปิดหน้าเสียเกือบครึ่ง แต่ก็น่าจะเป็นคนสวยทีเดียว

รูปร่างหน้าตาแบบนี้รู้สึกเหมือนเคยเห็นมาก่อน – แต่ก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน

อาจไม่ได้พบหน้ากันตรงๆ แต่น่าจะเห็นจากรูปถ่ายหรืออะไรสักอย่าง...

ชายหนุ่มชะงักโดยไม่รู้ตัว และมองตามหลังเธอไป

เธอหยุดดูตู่จุดหมายที่อยู่ด้านซ้ายของตู่หมายเลข [409] หยิบจดหมายหลายฉบับออกมาใส่กระเป๋าถือ แล้วเดินตรงไปยังประตูกระจกทางออก

เขามองจนเธอเดินหายไปนในสายฝน แล้วจึงเบนสายตากลับไปยังตู่จุดหมายที่เธอหยุดดูเมื่อครู่

ตู่จุดหมายของห้องหมายเลข [408] ข้างห้องของคนที่เขา กำลังจะขึ้นไปที่ และ –

โคเมียวจิ มิโกโตะ

ความมินามิตกใจเมื่อเห็นป้ายชื่อบนตู่จุดหมาย เขารีบผลจากประตูลิฟต์ที่เปิดรออยู่ ก่อนเดินตรงไปยังตู่จุดหมายและตรวจดูตัวอักษรคันจิบนป้ายชื่อนั้นอีกครั้ง – ใช่แน่นอน

ตัวอักษรคันจิที่เรียงกันอยู่ตรงนั้นอ่านว่าโคเมียวจิ มิโกโตะ จริงๆ
ชื่ออย่างนี้คิดว่าไม่น่าจะมีคนชื่อซ้ำ ถ้าอย่างนั้นผู้หญิงเมื่อกี้ก็คือ
โคเมียวจิ มิโกโตะ คนนั้น มิน่าละ ถึงได้รู้สึกที่เคยเห็นหน้าที่ไหนมาก่อน
เรื่องบังเอิญน่าประหลาดแบบนี้ก็มีด้วย...

ชายหนุ่มเดินเข้าไปในลิฟต์อย่างงุนงง กลิ่นน้ำหอมยังคงอวลอยู่จางๆ
ในอากาศ

ประตูห้องหมายเลขเก้าบนชั้นสี่เปิดออกแทบจะทันทีที่เขากดกริ่ง
ใบหน้าของชายในชุดทางเกนยีนพิทๆ กับเสื้อยืดสีดำบยู่ยู่แทบ
ไม่เปลี่ยนไปจากตอนที่พบกันครั้งสุดท้ายเมื่อสามปีก่อน

“ว่าไง โคนัน-คุง”

เขาออกเสียงตัวคันจิที่เขียนชื่อความมินามิว่าโคนัน ตามเคย

“อุตส่าห์มาถึงนี่เชียว”

“สวัสดีครับ ไม่ได้พบกันนานเลย”

ความมินามิผงกศีรษะหึ่งๆ ก่อนเอ่ย

“ขอโทษครับที่มาสาย”

“หือ?” อีกฝ่ายเอียงคอ ทำหน้าจงน

“เรานัดกันสี่โมงไม่ใช่หรือ”

“ครับ”

“ก็ไม่เห็นสายเลยนี่”

“อะไรนะครับ”

คราวนี้ความมินามิเป็นฝ่ายเอียงคอบ้าง แล้วล้วงนาฬิกาพอกออกมาดู

“เอ่อ เลยสี่โมงครึ่งไปเยอะแล้วครับ”

“ไม่ใช่แล้วละ นาฬิกาบ้านฉันยังไม่สี่โมงเลย”

คงจะเพ่งตื่น เพราะเห็นเขายึดต้ายังง่วงงุนอยู่ ขณะหันไปทาง
ด้านในห้อง

“ไม่เชื่อกี่ดูนาฬิกาเรือนนั้นสิ”

ชายหนุ่มมองตามไป จึงเห็นนาฬิกาที่ตัวเรือนเป็นแปดเหลี่ยมแบบเก่า
แขวนอยู่บนผนังห้องนั่งเล่น

จริงด้วย เข็มนาฬิกายังเดินไปไม่ถึงสี่โมงเลย...

“อ้าว นาฬิกาตายนี่”

เขาสั่งเกตเห็นก่อนที่ความมินามิจะท้วงติง จึงอุทานพร้อมกับยกมือขวาขึ้นทั้งผมหักคกเส้นละเอียดด้วยนิ้วทั้งห้า

“ແ່ງຈັງ นาฬิกาเรือนนั้นฉันเจอในร้านขายของเก่าเมื่อไม่นานมานี้เลยซื้อติดมือกลับมา”

“หา -”

“ฉันเพิ่งไขลานเมื่อวานนี้เอง สงสัยว่าคงมีอะไรเสีย”

เขาเอียงคอไปมาทำท่าว่าเดือตร้อนจริงๆ และหันมาทางความมินามิที่กำลังกลืนหัวเราะ

“เอื้อ ช่างมันเถอะ”

เขาขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถ และเผยยิ้มซื่อๆ ตามแบบฉบับของชิชิยะ คาโดมิ หรือชิมาดะ คิโยชิ - นักเขียนนิยายสืบสวนหน้าใหม่คนเดิมเมื่อสามปีก่อน

“ไหนๆ ขอดูหน่อยสิ... โคนัน-คุงอุตส่าห์มาไกลถึงนี้ ดูภูมิฐานขึ้นมากเลยนี่ เชิญๆ เข้ามาข้างในก่อน”

2

ความมินามิ ทากาอากิ พบกับชิมาดะ คิโยชิ เป็นครั้งแรกในฤดูใบไม้ผลิปี ค.ศ.1986 และจำได้กระทั่งวันที่คือ 26 มีนาคม ตอนนั้นเขาอายุยี่สิบเอ็ดเรียนอยู่ปีสาม คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย K** ในเมือง O จังหวัดโออิตะของภูมิภาคคิวชู

เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นจากวันนั้นที่เขาได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง

บนซองระบุชื่อผู้ส่งว่า นากามูระ เซจิ

นากามูระ เซจิ เป็นสถาปนิกผู้มีชื่อเสียงในวงการ เป็นคนออกแบบอาคารที่มีโครงสร้างประหลาดชื่อเคหาสน์สีน้ำเงิน และบ้านสิบเหลี่ยมบนเกาะเล็กๆ ชื่อสีโนจิมะในจังหวัดโออิตะ และปลีกตัวไปใช้ชีวิตช่วงบั้นปลาย

อย่างโดดเดี่ยวอยู่ที่นั่น จนกระทั่งจากไปด้วยโรคทางกรรมเมื่อราวครึ่งปีก่อนหน้าในเดือนกันยายน ปีค.ศ. 1985 ระหว่างพยายามไขปริศนาที่แฝงอยู่ในจดหมายจากผู้ตายฉบับนี้ ความมินามิได้ไปยังบ้านของนากามูระ โคจิโร่ น้องชายแท้ๆ ของนากามูระ เซจิ และได้พบกับชิมาดะซึ่งมาเยี่ยมเยียนเจ้าของบ้านนั้นพอดี

ชิมาดะเป็นลูกชายคนที่สามของเจ้าอาวาส จึงมีเวลาว่างพอให้ไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ และเป็นคนที่อยากรู้อยากเห็นไปเสียทุกเรื่องไม่ว่าความมินามิ พอเห็นจดหมายที่นากามูระ เซจิ เขียนเองกับมือ เขาก็แสดงความสนใจอย่างออกนอกหน้า อีกทั้งยังเป็นคนคลั่งนิยายสืบสวนเอาмаกๆ ทันทีที่รู้ว่าความมินามิเคยสังกัดชมรมวิจัยนิยายสืบสวนของมหาวิทยาลัยอยู่ระยะหนึ่ง ชิมาดะก็ดูเหมือนจะหลงรักเขาเลยทีเดียว

ความมินามิกับชิมาดะใช้เวลาหลายวันหลังจากนั้นช่วยกันไขปริศนาจดหมายจากผู้ตาย ทั้งยังตามสืบปริศนาการตายของนากามูระ เซจิ เมื่อหกเดือนก่อนด้วย ส่วนขั้นตอนรายละเอียดนั้นขอละไว้ในที่นี้ บอกได้เพียงผลสุดท้ายทั้งสองไปเจอกันโดยบังเอิญอีกครั้งที่เกาส์โนจิมะ และได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมที่เพื่อนหลายคนของความมินามิซึ่งไปพักผ่อนในบ้านสืบทอดมรดกมา ทั้งหมดนั้นคือความหมายของคดีนั้นเมื่อสามปีก่อน

ทั้งสองยังคงคบหาสมาคมกันต่อไปอีกระยะหนึ่งหลังเสร็จคดี ก่อนจะค่อยๆ ห่างกันไปตามกาลเวลา สาเหตุหนึ่งคือความมินามิต้องยุ่งอยู่กับการเขียนวิทยานิพนธ์ปริญญาตรี และเตรียมตัวสอบเข้าบัณฑิตวิทยาลัย คิดว่าพวกเขาสองคนพบกันครั้งสุดท้ายน่าจะเป็นเดือนกรกฎาคมปีนั้น

ทางด้านชิมาดะผู้มีความว่างมากมายก็ออกเดินทางไปทั่ว พบเจอคดีที่ไหนก็เข้าไปข้องเกี่ยวกับ นานๆ ทีจะโทร.มารายงานความเป็นไปให้ฟังราวเดือนตุลาคมปีเดียวกันนั้นก็โทร.มาเล่าเรื่องที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมใน *คฤหาสน์กังหันตน้ำ* บนภูเขาที่จังหวัดโอคายามะ – ซึ่งเป็นคฤหาสน์ที่ออกแบบก่อสร้างโดยนากามูระ เซจิ เช่นกัน – ยังจำได้เลยว่าตอนฟังชิมาดะเล่า เขายังร้องอยู่ในใจว่า *ไม่ยากฟังเรื่องนองเลือดแบบนี้*

เอาเสียเลย ยังดีที่ตัวเขาไม่กรี๊ดร้องออกมา

หลังจบปริญญาตรี ความมินามิเรียนต่อปริญญาโท คณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นช่วงที่ทั้งสองแทบไม่ได้ติดต่อกัน

ความมินามิเรียนอยู่สองปีจนจบปริญญาโทแล้วจึงเข้าทำงานในบริษัท คิตันชะ ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์รายใหญ่ในกรุงโตเกียวเมื่อเดือนเมษายนปีนั้น เขาย้ายจากเกาะคิวชูมาอยู่เมืองหลวงได้สักพักหนึ่ง และนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้ติดต่อชิมาดะนานแล้วจึงโทร.ไปที่บ้าน แต่ก็ต้องตกใจเมื่อรู้ว่าชิมาดะเองก็ย้ายมาอยู่โตเกียวเมื่อปีที่แล้ว และเพิ่งรู้ว่าชิมาดะได้กลายbecomeเป็นนักเขียนนิยายสืบสวน มีนามปากกาว่าชิชิยะ คาโดมิ ไปเรียบร้อยแล้ว

“บอกตามตรงผมตกใจหมดเลยที่จู่ๆ คุณก็กลายเป็นนักเขียนแบบนี้”

ความมินามิเอ่ยขึ้นเมื่อหย่อนตัวลงนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่นที่เจ้าของบ้านเดินนำเข้าไป ชิมาดะทำตาหยีแก่เขิน

“ฉันต่างหากที่ต้องตกใจ อะไรกัน เรียนจบวิศวะแต่มาทำงานสำนักพิมพ์ แล้วยังเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่อย่างคิตันชะเสียด้วย น่าทึ่งจริงๆ”

“ผมก็ลองสอบดูเล่นๆ แต่ดันติดเฉยเลย บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมถึงตัดสินใจไปสอบ จนป่านนี้ก็ยังแปลกใจตัวเองอยู่เลยครับ - ต้องขอโทษด้วยที่เข้าไปหน่อย แต่ผมอ่านแล้วนะ *ฆาตกรรมในคฤหาสน์เขาวงกต* ถ้ารู้ว่าคุณเขียนละก็ ผมคงหยิบมาอ่านตั้งนานแล้วละ”

ชิมาดะ คิโยชิ เปิดตัวนามปากกาชื่อชิชิยะ คาโดมิ ด้วยเรื่อง*ฆาตกรรมในคฤหาสน์เขาวงกต*ที่ออกวางจำหน่ายเมื่อเดือนกันยายนปีที่แล้ว ความมินามิซึ่งมากตอนที่รู้ว่าบริษัทผู้พิมพ์และจัดจำหน่ายคือคิตันชะ และคงเป็นพรหมลิขิตเพราะเขาเองก็ทำงานอยู่ที่นั่น

“ฉันส่งให้เธอเล่มหนึ่ง แต่ไปรษณีย์ตีกลับมา บอกว่าไม่มีผู้รับ เธอย้ายหอพักตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ”

“พอเข้าบัณฑิตวิทยาลัยได้ ผมก็ย้ายออกทันทีเลยครับ พอดีกับอพาร์ทเมนต์หลังนั้นเขากำลังจะรื้อทิ้ง ผมลืมนไปแจ้งย้ายที่อยู่กับไปรษณีย์ก็เลยไม่ได้รับ ผมน่าจะแจ้งให้คุณทราบ แต่ก็มัวผัดวันประกันพรุ่งจนล่วงมาถึงตอนนี้ ขอโทษนะครับ”

“ไม่เป็นไร ทางฉันเองก็มีเรื่องยุ่งเต็มไปหมดเหมือนกัน”

“แต่...”

“ก็วันนี้เธออุตส่าห์มาถึงนี่แล้วไง ฉันจะไปบ่นว่าอะไรได้”

คามินามิเห็นใบหน้าของชิมาดะที่พูดเองเออเองพร้อมพยักหน้าหงิกๆ แล้วก็รับรู้ได้ทันที –

ชายผู้นี้เข้าใจความรู้สึกของเขา

ชิมาดะมองออกว่าเขาต้องการลบความทรงจำเกี่ยวกับคดีเมื่อสามปีก่อนออกไปทั้งหมด ด้วยการทุ่มเทให้กับการเขียนวิทยานิพนธ์และท่องเที่ยวหนังสือเพื่อเรียนต่อปริญญาโท และอาจล่วงรู้ด้วยว่าเขายังรู้สึกขยาดที่จะติดต่อกับตน

ครั้งนี้จะเอ่ยคำว่าขอบคุณออกไปก็นึกขัดใจจนพูดไม่ออก

“เรื่องมันผ่านไปแล้ว ก็ให้มันผ่านไปเถอะครับ”

คามินามิเห็นที่เขียบุหรีเบื่อนๆ อันหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ จึงหยิบบุหรีออกมาจุดสูบ

“ว่าแต่ทั้งวัดมาไม่เป็นไรหรอกครับ”

ชิมาดะชะงักมือที่กำลังเตรียมเครื่องชงกาแฟอยู่ตรงเคาน์เตอร์ซึ่งกันแยกสัดส่วนระหว่างห้องนั่งเล่นกับครัว ก่อนจะยกไหล่

“พอยังแข็งแรงตามเคย กว่าตำแหน่งเจ้าอาวาสจะตกมาถึงลูกชายก็คงอีกนานนะ”

“สาเหตุที่ย้ายมาอยู่โตเกียวก็เพราะเรื่องงานแหละครับ”

“ใช่ อยู่ที่นี่อะไรๆ สะดวกกว่ามากก็จริง แต่นั่นไม่ใช่จุดประสงค์อันดับหนึ่งหรอกนะ”

“อ้อ...”

“จะว่ายังไงดีล่ะ เกิดนึกอยากเฝ้าดูว่านครหลวงของเราจะเป็นยังไงในช่วงสิ้นศตวรรษนะ และอีกอย่างฉันก็ชักเบื่อการใช้ชีวิตแบบถูกสุขอนามัยที่บ้านนอกขึ้นมาเหมือนกัน”

“อืม”

แปลกคน ชายหนุ่มนี้ก็อยู่ในใจ

อายุอานามก็น่าจะสืบลีแล้ว แต่คำพูดคำจาหรือกิริยาท่าทางดูไม่สมอายุ เอาเสียเลย แล้วคิดจะแต่งงานบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ เขาขยับปากจะถาม แต่ก็นิ่งเสีย

ความมินามิเขี่ยเก้าอี้ขึ้นแล้วมองไปรอบๆ

ห้องนั่งเล่นกว้างขวางปูด้วยแผ่นไม้กระดาน ข้าวของจัดวางเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นห้องชายโสด

“ห้องสวยดีนะครับ อยู่ละแวกนี้ค่าเช่าคงจะแพงน่าดู”

“ก็คงอย่างนั้น”

“คงอย่างนั้น? หมายความว่ายังไงหรือครับ”

“เจ้าของแมนชั่นนี้เป็นคนที่รู้จักกันมานาน เขาเห็นใจฉันที่เป็นนักเขียน หน้าใหม่ไม่ค่อยมีสตางค์ ก็เลยให้เช่าถูกๆ นะ”

“อย่างนั้นเอง”

“เขาเป็นลูกชายเจ้าของอพาร์ทเมนต์ที่ฉันเช่าอยู่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ที่นี้ เกิดปีเดียวกันและก็อยู่ด้วยกันเลยกลายเป็นเพื่อนสนิทนะ อพาร์ทเมนต์นั้นชื่อมิโดริโซ”

“อ้อ ที่นี้ก็เลยใช้ชื่อนี้...”

มิโดริ... สีเขียว กรีนไฮด์ส

“ใช่ เพื่อนฉันสืบทอดกิจการของครอบครัว และสร้างแมนชั่นหลังนี้ขึ้นมาแทนของเก่า”

ความมินามิเพิ่งสังเกตเห็นสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจวางอยู่มุมโต๊ะ นั่นคือโอริกามิรูปร่างอะไรสักอย่างที่พบกับกระดาดาสีดำ

“ซาตานตัวนั้นหรือครับ”

เขาถามพร้อมกับชี้นิ้ว

“รู้ลึกกว่าจะปรากฏอยู่ในเรื่องฆาตกรรมในคฤหาสน์เขาวงกตใช่ไหม ตอนนั้นยังคิดว่าโอริกามิอยู่อีกหรือครับ”

“ก็...นะ”

ชิมาดะหยิบผลงานโอริกามิที่พับเป็นรูปซาตาน ซึ่งมีทั้งหู ปาก มือ เท้า ปีก และหางครบถ้วนขึ้นมาวางบนฝ่ามือ

“หลังจากที่นิยายเรื่องนั้นออกวางจำหน่ายก็มีเสียงตอบรับเรื่องโอริกามิ กันเกินคาด ฉันได้รับจดหมายจากนักค้นคว้าวิจัยโอริกามิที่คิดค้นวิธีพิชิตาเนตันแบบและเขียนเอาไว้ในหนังสือที่ฉันจำวิธีพิชิตาเนตัน เขาเขียนจดหมายมาสอนวิธีพิชิตาเนตันแบบใหม่ให้ฉัน ซาตานแบบเก่ามือข้างหนึ่งมีแค่หัวเท่านั้น แต่ดูนี่สิ...”

คามินามิรับซาตานที่ซิมาดะส่งให้มาเข้มนมอง จึงเห็นว่ามึ่เจ็ดนิ้วจริง ๆ ไม่ใช่หัวแบบดั้งเดิม

“ซาตานเจ็ดนิ้วนั้นแหละ”

“ใช่ เธอเคยอ่านเรื่องสิ้นสุดวัยเด็กของอาร์เธอร์ ซี. คลาร์ก ใช่ไหม เห็นว่านักค้นคว้าวิจัยคนนั้นได้แรงบันดาลใจจากโอเวอร์ลอร์ดที่ปรากฏในเรื่องนั้นนะ”

“แต่สุดท้ายอดเลยนะครับ ใช้กระดาษแผ่นเดียวพับออกมาได้อย่างนี้โดยไม่ตัดส่วนไหนเลย”

“ก็ใช่นะสิ”

“โลกของโอริกามิลึกล้ำมาก”

คามินามิพลิกดูผลงานโอริกามิในมือจากหลายมุมอย่างตื่นตาตื่นใจ เนื้อเรื่องของ*มาดัตตรัมในคฤหาสน์ชาววกต*ที่เขาอ่านจบไปเมื่อสองสัปดาห์ก่อนกลับมาแจ่มชัดขึ้นในสมอง เขามีเรื่องหนึ่งที่คิดมาตลอดทางระหว่างมาที่นั่นว่าจะบอกซิมาดะดีหรือไม่ และหลังจากนั่งเลอยู่ครู่หนึ่งก็ตัดสินใจว่าบอกเลยดีกว่า

“คุณซิมาดะครับ ไม่ใช่สิ ต้องเรียกว่า*อาจารย์ชิชิยะ*¹ ถึงจะถูกต้องอย่างนี้ผมก็เป็นบรรณาธิการคนหนึ่งเหมือนกันนะครับ”

“จะยังงี้ก็แล้วแต่ อย่าเรียกว่าอาจารย์เลย ขอทีเถอะ”

“งั้นก็คุณชิชิยะครับ”

¹ นอกจากใช้เรียกผู้ประกอบวิชาชีพครูแล้ว คำนี้ยังใช้เรียกเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่บุคคลที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษเฉพาะทาง เช่น แพทย์ นักเขียน ศิลปิน หรือนักการเมือง เป็นต้น

คามินามิแก๊ แล้วขยับตัวตรง

“เรื่องที่ผมจะพูดนี้ จริงๆ แล้วจะเรียกว่าชะตาลิขิตก็ได้”

“ชะตาลิขิต? อะไรของเธอนะ”

“เอ่อ คืออย่างนี้ครับ...”

คามินามิเกร็น ก่อนฆ่าเสียงไปที่นาฬิกาแปดเหลี่ยมบนผนังห้อง เข็มชี้เวลาหยุดอยู่ก่อนสี่โมงเช่นเดิม เขาเอื้อมไปหยิบกลองบุหรีที่วางไว้บนโต๊ะ พร้อมกับเริ่มเรื่อง

“คุณรู้หรือเปล่าว่ามีอาคารชื่อเรือนนาฬิกาอยู่ที่จังหวัดคามากูระ”

“เรือนนาฬิกาชั้นไหน”

ปฏิกิริยาของชิมาดะ คิโยชิ เจ้าของนามปากกาชิชิยะ คาโดมิ ชัดเจนมาก เขาเลิกคิ้วตกต่ำและจ้องใบหน้าของคามินามิเหม็ง

“โคนั้น-ลุง อย่าบอกนะว่า...”

“ก็นั่นแหละครับที่ผมจะบอก”

คามินามิมองตอบอย่างคนที่ตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าเป็นอย่างไร ก็เช่นกัน

“ผมได้ยินมาว่าอาคารหลังนั้นซึ่งมีอีกชื่อว่าคดีฆาตกรรมนาฬิกา คือหนึ่งในผลงานการออกแบบของนากามูระ เซจิ อย่างที่คุณคิด”

3

“ฉันอยากูรู้รายละเอียด”

ชิมาดะ คิโยชิ ยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ รินกาแพที่ซิงเสร็จแล้วใส่ถ้วย ก่อนหมุนตัวกลับมาทางคามินามิ

“เธอไปได้ข้อมูลนี้มาจากไหน คงไม่ได้สืบเองหรอกใช่ไหม ฉันรู้ว่าเธอเช็ดแล้ว ไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องอะไรกับนากามูระ เซจิ อีก”

“ครับ”

คามินามิคาบบุหรีม้วนใหม่ไว้ที่มุมปาก

“ผมถึงคิดไปว่ามันเป็นเรื่องของชะตาลิขิต...โอ๊ะ ขอบขอบคุณครับ”

บรรณาธิการหนุ่มคนน้ำตาลในกาแฟพลางเหลือบตาขึ้นสำรวจจอสีหน้าของชิซึยะที่เดินกลับมา นั่งลงบนโซฟา ประสานมือทั้งคู่ไว้กับต้นคอและเอนตัวพิงพนัก มองมาทางผู้พูดด้วยสายตาดูจริงจัง

“ผมเคยโทร.มาคุยเรื่องแผนกที่ผมเข้าไปทำงานตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิให้ฟังแล้วใช่ไหมครับ”

“อ้อ...อ้อ”

ชิมาดะทอริมีปากหนาเล็กน้อยพร้อมพยักหน้า

“ที่บอกว่าถูกส่งไปสังกัดกองบรรณาธิการนิตยสาร *CHAOS* นะเหรอ”

“คุณเคยอ่านนิตยสารนี้บ้างไหมครับ”

“แค่พลิกๆดูนะ จะบอกว่าไม่สนใจเรื่องแบบนี้เลยก็คงไม่ได้”

คิตันชะตึพิมพ์นิตยสาร *CHAOS* มาได้สามปีแล้ว โดย *CHAOS* เป็นนิตยสารที่นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติทุกแนว ไม่ว่าจะเป็นด้านจิตวิญญาณ ไสยศาสตร์ พลังจิต ไปจนถึงเรื่องจานบิน ยูเอฟโอ ตามคำโฆษณาที่โปรยเอาไว้ว่าน่าสนใจว่า “ULTRA SCIENCE MAGAZINE” ถูกคำหลักอยู่ในกลุ่มวัยรุ่นไปจนถึงวัยยี่สิบ ทางบริษัทออกนิตยสารฉบับนี้ขึ้นมาเพื่อรองรับกระแสนิยมรหัสศาสตร์ (occult) ที่พุ่งสูงในกลุ่มคนหนุ่มสาวมาได้ระยะหนึ่งแล้ว และปรากฏว่าได้เสียงตอบรับเหนือความคาดหมาย แม้ว่าจะมีนิตยสารแบบเดียวกันออกวางจำหน่ายอยู่แล้วหลายฉบับ ยอดพิมพ์ของ *CHAOS* ก็ยังเพิ่มขึ้นตลอดมาจนทุกวันนี้

“กองบรรณาธิการ *CHAOS* จัดโปรเจกต์พิเศษชื่อ *ทำทนายวิญญาณในคดีอาชญากรรมแห่งคามากูระ* และผมทำหน้าที่รับผิดชอบอยู่”

“วิญญาณ...”

ชิซึยะห่อไหล่และลูบแก้มตอบ

“คดีอาชญากรรมหลังนี้ เขาถือกันอย่างไรนั่นเหรอ”

“ผมยังไม่ได้ยินมากับหู แต่รู้สึกว่าจะดังมากในละแวกนั้นครับ”

คามามิถามตอบ

“เขาเล่ากันว่าคดีอาชญากรรมหลังนั้นเดิมทีเป็นของโคโนะ มิจิโนริ และที่นั่นมีคนตายหลายคนมาตั้งแต่ช่วงก่อนและหลังจากที่เขาถึงแก่กรรมเมื่อเก้าปี

ที่แล้ว ก็เลยกลายเป็นเรื่องที่เล่าลือกันในละแวกนั้น และเรื่องซุบซิบหนาหูที่สุดก็คือมีวิญญาณของเด็กสาวคนหนึ่งปรากฏภายนอกคฤหาสน์ วนเวียนอยู่ในป่าใกล้ๆ ชาวบ้านเชื่อกันว่าเด็กสาวคนนั้นก็คือลูกสาวของโคงะ มิจิโนริ ที่ตายไปนานแล้วนะครับ”

“โคงะ มิจิโนริ เหมือนเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนนะ”

“เป็นคนมีชื่อเสียงครับ เขาเป็นอดีตประธานบริษัทผลิตนาฬิกาที่ผลิตกันชิงที่หนึ่งที่สองของญี่ปุ่นกับคู่แข่งมาตลอด”

“อ้อ โคงะ มิจิโนริ ประธานบริษัทนาฬิกาโคงะเซเคคนนั้นนะเอง แล้วก็คฤหาสน์นาฬิกา เข้าใจละ”

“เท่าที่ได้ยินมา รู้สึกว่าจะเป็นคฤหาสน์ที่แปลกประหลาดมากครับ หอนาฬิกาก็พิลึกพิลั่น และภายในอาคารที่มีโครงสร้างซับซ้อนก็ยิ่งเต็มไปด้วยนาฬิกาโบราณที่นายโคงะสะสมไว้ด้วย”

ชิซึยะขำเลียงดูนาฬิกาแปดเหลี่ยมที่ลูกตุ้มหยุดนิ่ง แล้วครางรับเบาๆ ในลำคอ

คามามินามิพูดต่อ

“พอได้ยินว่าเป็นอาคารรูปร่างประหลาด ผมก็ถามรองหัวหน้าบรรณาธิการที่เป็นคนคิดโปรเจกต์นี้ขึ้นมา ทั้งที่คิดอยู่ในใจว่าไม่น่าเป็นไปได้ แต่ว่าคำตอบมันใช่ครับ รองหัวหน้าเองก็ได้อธิบายว่าเป็นผลงานของสถาปนิกชื่ออากามูระอะไรสักอย่างที่ชอบสร้างบ้านทรงประหลาดๆ”

“อย่างนี้เอง ที่เธอเรียกว่าชะตาลิขิต...จริงด้วย โคนัน-คุง ขอโทษนะ ฉันขออภัยได้ไหม”

“เชิญครับ”

ชิซึยะหยิบบุหรี่ยากซองที่อีกฝ่ายยื่นให้ขึ้นมาคาบไว้ และพิมพ์ว่า “หนึ่งมวนสำหรับวันนี้” ตั้งแต่วินาทีที่สามปีที่แล้ว ชิซึยะบอกว่าจำกัดให้ตัวเองสูบบุหรี่วันละมวน เพราะในอดีตบุหรี่ยุคเก่าทำให้ปอดพังมาแล้ว และวันนี้คามามินากิก็เห็นว่าเขายังรักษาสัญญานี้กับตัวเองอยู่

“แล้วโปรเจกต์พิเศษที่ว่านั้นมีเนื้อหายังไงบ้างล่ะ”

ชิซึยะถามพลางสูบบุหรี่พ่นควันอย่างขึ้นอกขึ้นใจ

“โปรเจกต์เธอครับ จะว่าน่าสนใจก็ใช่ เป็นแผนงานที่น่าสนใจอยู่
แต่...”

ความมินามิตั้งท้ายด้วยน้ำเสียงที่ไม่แจ่มใสนัก ก่อนเบนสายตามอง
ระเบียงทางเดินที่ทอดยาวไปยังประตูทางออก

“มีอะไรเธอ”

ชิซึยะถามทันควัน

“เปล่าครับ”

ความมินามิส่ายศีรษะพร้อมกับเบนสายตากลับมา

“คืออย่างนี้ครับ คุณชิ...เอ๊ย คุณชิซึยะ”

“รู้สึกว่าจะเรียกยากอยู่นะ”

“ไม่เป็นไรครับ เรียกๆไปเดี๋ยวก็ชิน”

“ไม่ต้องฝืนใจเรียกชื่อนั้นก็ได้ ฉันโอเคนะ”

“ไม่ได้ครับ สำหรับนักเขียน เราจะต้องทำให้ชื่อที่เป็นนามปากกา
มีตัวตนโดยเร็ว เอ่อ...คือว่า คุณชิซึยะครับ ถ้าบอกว่าห้องหมายเลข 408
ก็ต้องเป็นห้องข้างๆนี้ใช่ไหมครับ”

“ก็ต้องใช่ เพราะห้องนี้หมายเลข 409”

“คุณรู้จักคนที่อยู่ในห้องนั้นหรือเปล่า”

“ห้องข้างๆนี้น่ะเหรอ”

ชิซึยะกะพริบตา ทำหน้าสงสัย

“รู้สึกว่าจะเป็นผู้หญิง นามสกุลโคเมียวจิหรืออะไรนี่แหละ”

“โคเมียวจิ มิโกโตะ”

ความมินามิบอกชื่อเต็มของเธอ

“ได้ยินแล้วพอจะนึกอะไรออกบ้างไหมครับ”

“เอ” ชิซึยะพึมพำและเอียงคอคิด

“คนนี้ก็มิชื่อเสียงงั้นเหรอ”

“ก็นับว่าเป็นคนดังคนหนึ่งครับ ระยะนี้เห็นออกทีวีบ่อยๆ”

“นั่นแทบไม่ดูทีวีเสียด้วยสิ เป็นดาราหรือนักแสดงอะไรเทือกนั้นเหรอ”

“ก็ประมาณนั้นครับ”

คามินามิบอก ขณะนี้ถึงใบหน้าของผู้หญิงที่เดินสวนออกจากลิฟต์ไปเมื่อครู่ก่อน

“เป็นพวกคนทรงที่ตอนนี้กำลังได้รับความนิยมนะคะ”

“คนทรง?”

ซิชียะเบิกตาโตด้วยความตกตะลึง

“จริงเหรอ นี่มัน...”

“ครับ เป็นคนทรงที่ทั้งสวยและมีพลังจิตแข็งแกร่งอย่างหาตัวจับยาก นิตยสารของเราตีพิมพ์บทความที่มีเรื่องของเธอรวมอยู่ด้วยมาแล้วหลายครั้ง ตอนเห็นเธอข้างล่างเมื่อก็ก็เลยรู้ทันทีว่าเป็นใคร”

“ฉันเคยพบเธอที่ระเบียงทางเดินเป็นบางครั้ง และหักท่ายกันพอเป็นมารยาท ไม่เห็นมีท่าทีอะไรที่ทำให้ดูเป็นคนมีพลังพิเศษอย่างที่เธอว่า”

“เวลาออกทีวีเธอจะใส่ชุดดำเสมอ และแต่งหน้าสีขาวซีดเหมือนคนตาย สร้างบรรยากาศให้ดูลึกลับมีมนตร์ขลังนะคะ”

“แล้วเธอละอยู่ฝ่ายไหน เชื่อหรือไม่เชื่อเรื่องปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติแบบนี้”

“สมัยก่อนผมไม่เชื่อเลย แต่พอมาทำงานนี้ ซึ่งต้องอ่านเอกสารต่างๆ และออกไปเก็บข้อมูลเรื่องผีสารบอยๆ ก็เลยชักจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า **อาจมีจริงก็ได้** แต่ก็ต้องบอกว่าบทความในนิตยสารพวกนี้ แก์ลิปเปอร์เซ็นต์ เป็นเรื่องที่เชื่อไม่ได้ครับ”

“คิดว่าจะเป็นอย่างนั้น แต่อีกลิปเปอร์เซ็นต์ที่เหลือก็เป็นเรื่องที่ปฏิเสธไม่ได้”

“ใช่ครับ”

“และเธอก็ยังเฝ้ามองพลังเหนือธรรมชาติของโคเมียวจิ มิโกโตะ”

“คิดไม่ออกเลยครับ...เธออยู่คนเดียวหรือครับ”

“รู้สึกว่าจะอย่างนั้น แต่ก็มีแขกคนหนึ่งมาหาเป็นครั้งคราว”

“งั้นหรือครับ”

“ฉันเคยเห็นหลายครั้ง เป็นผู้ชายอายุค่อนข้างมาก จะว่าเป็นพ่อก็ไม่ใช่ คิดว่าจะเป็นคนรักหรืออะไรในแวนนั้นมากกว่า ก็เป็นเรื่องธรรมดา

ถึงจะเป็นผู้เชี่ยวชาญมีพลังจิต แต่ร่างกายก็เป็นมนุษย์ธรรมดาตัวเอง จริงโหม โคโนน-คุง”

“...อืม”

“แล้วที่นี่”

ซิชิยะขี้ก้นบุหรีที่สุมไปจนถึงโคนลงกับที่เขี่ย แล้วมองตามด้วยความเสียดาย ก่อนปรับเปลี่ยนพูดให้จริงจั้งขึ้น

“เรื่องของเรื่องก็คือ กองบรรณาธิการของ *CHAOS* ตัดสินใจเชิญคนทรงสาวสวยแห่งยุคนี้มาร่วมงานเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ *วิญญาณที่สิงอยู่ในคฤหาสน์นาฬิกา*สินะ”

“ใช่ครับ”

เรื่องแบบนี้ละก็ไวกตามเคย ความมินามิตดพลางห่อโหล่นิดๆ และบอกว่า

“ผมถึงตกใจไ้ครับ ที่เห็นโคเมียวจิ มิโกโตะ ในแมนชั่นหลังนี้แล้วยังอยู่ข้างห้องคุณด้วย”

“อย่างนี้เอง เหตุบังเอิญที่ควรค่าให้ตกใจเกิดขึ้นต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่”

ซิชิยะยิ้มตาหี

“แต่มีอยู่บ่อยครั้งที่เหตุการณ์บางอย่างจะเกี่ยวพันกันไปมาอย่างนี้ และเมื่อความบังเอิญอย่างประหลาดเกิดขึ้นซ้ำหลายครั้ง ก็น่าคิดแล้วว่า จะต้อง**มีอะไรสักอย่าง**”

“ที่ว่าอะไรสักอย่างนั้น คืออะไรหรือครับ”

“นั่นอาจพูดกำกวมเกินไป และก็คิดอะไรไม่เข้าหลักวิทยาศาสตร์ อยู่สักหน่อยนะ”

“เนื้อหาโปรเจกต์ของเรา พูดคร่าวๆ ก็ประมาณนี้ครับ”

ความมินามิบอก และสาธยายต่อ

“ตั้งแต่เย็นวันที่ 30 เดือนนี้ไปเป็นเวลาสามวัน ทีมงานของเราจะไปอยู่ใน *คฤหาสน์นาฬิกา* เพื่อเก็บข้อมูล และระหว่างนั้นโคเมียวจิ มิโกโตะ จะทำหน้าที่เป็นคนทรงในพิธีติดต่อกับดวงวิญญาณที่สิงอยู่ในคฤหาสน์

“ซึ่งจะจัดขึ้นตามกำหนดการหลายรอบ”

“เธอก็เป็นหนึ่งในทีมงานนั้นด้วยอย่างนั้นสิ”

“ครับ ทีมงานก็จะมีผม รองหัวหน้ากองบรรณาธิการ และช่างภาพ แล้วก็ยังมีนักศึกษาชมรมมิสเทอร์ของมหาวิทยาลัย W** มาร่วมด้วยจำนวนหนึ่ง”

“มิสเทอร์เหรอ”

“ไม่ใช่ชมรมวิจัยนิยายสืบสวนนะครับ แต่เป็นชมรมวิจัยปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ รู้สึกพวกเด็ก ๆ จะเรียกกันว่าชมรมวิจัยปริศนาเรื่องเร้นลับนะครับ”

“อ้อ ฟังดูน่าสนใจเหมือนกันนะ”

“พอพูดถึงมิสเทอร์ กระทั่งทุกวันนี้คนส่วนใหญ่ยังเข้าใจกันว่าหมายถึงเรื่องแนวไสยศาสตร์ ความลึกลับเหนือธรรมชาติ หรือไม่ก็งานป๊อปยูเอฟโอ จริง ๆ แล้วผมก็ยังสงสัยอยู่เหมือนกันว่าตอนที่ทางบริษัทบรรจุให้ผมเข้าทำงานในกองบรรณาธิการ CHAOS อาจเพราะมีใครเข้าใจผิดแบบนั้นอยู่ก็ได้”

“ไม่น่าจะเป็นแบบนั้นหรอก”

“ชัชยะขมวดคิ้วเป็นร่องลึก

“แล้วอีกอย่าง การเข้าไปเก็บตัวอยู่ในคดีฆาตกรรมหลังนั้นสามวันเต็ม ๆ แบบนั้น อืม...ฉันไม่เห็นด้วยนะ”

“คุณคิดอย่างนั้นเหรอ”

“รู้สึกไม่ค่อยเหมาะเท่าไร ถ้าเป็นบ้านผีสิงทั่ว ๆ ไปก็ว่าไปอย่างแต่กรณีของคดีฆาตกรรมที่นาทมูระ เซจิ เกี่ยวข้องด้วยอย่างนี้...”

ชัชยะพูดค้างไว้แค่นั้น ความมีนามิสำรวจสีหน้าของอีกฝ่ายขณะถามเบา ๆ

“คุณกำลังจะบอกว่าอาจเกิดเหตุร้ายขึ้นอย่างนั้นแหละครับ”

“อ้อ แต่ไม่หรอก...ถึงจะพูดออกไปก็ไม่มีหลักฐานอะไร คิดเสียว่าเป็นแค่ความวิตกกังวลลม ๆ แล้ง ๆ ก็แล้วกัน”

ชัชยะหัวเราะ แต่คิ้วที่ขมวดอยู่ก็ยังไม่คลายออก

ความมินามิเข้าใจ เพราะเมื่อนึกถึงเหตุการณ์สยองขวัญที่ชิซึยะประสบ
มาหลายครั้งหลายคราในคฤหาสน์ที่เป็นผลงานของนากามูระ เซจิ ทั้งที่
บ้านลิบเหลี่ยม คฤหาสน์กังหันตน้ำ และคฤหาสน์เขาวงกต ก็เป็นธรรมดา
ที่นักเขียนผู้นี้จะรู้สึกเช่นนั้น

“เธอไม่รู้ข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับคฤหาสน์นาฬิกามากกว่านี้หรือ”

ชิซึยะถาม

“ยังไม่รู้เลยครับ”

ความมินามิตอบพร้อมกับสั่นศีรษะแรงๆ คล้ายกับจะไล่ความวุ่นใจ
ออกไปให้หมด

“อย่างนั้นหรือ ไหนๆก็ไหนๆแล้ว ระวังตัวให้ดีแล้วกัน ถ้าเป็นไปได้
ฉันก็อยากตามไปด้วย วันที่ 30 ไซ้โหม ยังมีเวลาอีกสองสัปดาห์”

“ช่วงนั้นงานยุ่งเหไรครับ”

“ฉันต้องส่งต้นฉบับเรื่องยาวที่เขียนอยู่ตอนนี้ให้ทันเส้นตายที่จะมาถึง
ในสิบวันข้างหน้า ถ้าเสร็จทันก็น่าจะมีเวลา”

จากท่าทางที่เขาลูบคางแล้ว ดูเหมือนจิตใจจะไม่ค่อยสงบนัก ทำให้
พอเข้าใจได้ว่าต้นฉบับที่กำลังเขียนอยู่คงจะไม่คืบหน้าดังใจ

“ให้ผมไปถามที่งานใหม่ครับว่าจะเพิ่มจำนวนผู้เข้าร่วมงานครั้งนี้
ได้ไหม ถ้าโอเค คุณชิซึยะก็จะได้ไปด้วย”

“อย่าเลย ไม่ต้องหรอก ถ้าว่างฉันจะเสนอหน้าไปเองคนเดียว และ
อีกอย่าง ถ้าเป็นผลงานการออกแบบของนากามูระ เซจิ ละก็ ฉันพลาดไม่ได้
อยู่แล้ว รู้ว่าอยู่ที่ไหนแต่ถ้าไม่ได้ไปเห็นด้วยตาตัวเองสักครั้ง มันก็จะค้างคาใจ
อยู่อย่างนั้น”

ว่าแล้วชิซึยะก็ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นยึดตัวบิดชี้เกยจ แล้วหลุดลุกขึ้น
จากโซฟา

“โคันน-คุง ไกลๆนี้มีร้านกาแฟนั่งสบายอยู่แห่งหนึ่ง ไปด้วยกันไหม
ตั้งแต่ต้นมาฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย เราจะได้นั่งคุยกันให้สบายว่าช่วงสอง
สามปีที่ไม่ได้ติดต่อกันนี้ ไปทำอะไรมาบ้าง”

วันอาทิตย์ที่ 16 กรกฎาคม ปี ค.ศ. 1989

ฝนปลายฤดูยังคงตกยี่ดเยื้อ

แม้คำพูดของซิชิยะจะชวนให้คิดและกระพือพัดความวิตกกังวล
ที่มีอยู่เพียงเลื่อนรางให้พลุ่งขึ้นมา แต่ ณ เวลาที่นั่งคุยกันอยู่นั้น ความมินามิ
ไม่ได้สังหรณ์ใจเลยสักนิดว่า การไปเยือนคฤหาสน์หลังนั้นในอีกสองสัปดาห์
ข้างหน้าจะเป็นประสบการณ์อันแสนเลวร้าย ซึ่งเหตุการณ์ต่างๆ ได้ประดัง-
ประเดเข้ามาทุกทิศทางราวกับตกอยู่ในห้วงฝันร้าย

ทดลองอ่าน